

CHUCK KLOSTERMAN

DEVÄTDESIATE ROKY

90

N

CHUCK KLOSTERMAN

**DEVÄTDESIATE
ROKY**

Ďalšie publikácie Chucka Klostermana

Beletria

Downtown Owl

The Visible Man

Raised in Captivity

Literatúra faktu

Fargo Rock City:

A Heavy Metal Odyssey in Rural North Dakota

Sex, Drugs and Cocoa Puffs:

A Low Culture Manifesto

Killing Yourself to Live:

85% of a True Story

Chuck Klosterman IV:

A Decade of Curious People and Dangerous Ideas

Eating the Dinosaur

I Wear the Black Hat:

Grappling with Villains (Real and Imagined)

But What If We're Wrong?

Thinking about the Present As If It Were the Past

Chuck Klosterman X:

A Highly Specific, Defiantly Incomplete History

Of the Early 21st Century

CHUCK KLOSTERMAN

**DEVÄTDESIATE
ROKY**

Chuck Klosterman
The Nineties

Copyright © 2022 by Charles Klosterman
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Penguin Press, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Erika Mazuchová

Jacket design © Soňa Ševčíková

Design & Layout © Soňa Ševčíková

Slovak edition © 2023 by N Press, s. r. o.

ISBN 978-80-8230-167-3

Venujem Melisse, Silasovi a Hope
a na pamiatku Jimmyho Meiersa (1989 – 2020)
a J. Thomasa Kidda (1953 – 2020).

Všetky moderné veci
Ako autá a podobne
Vždy existovali
Čakali len v hore
Na ten správny čas

Björk, skladba *The Modern Things* (1995)

Obsah

Úvod	15
1 / Bitka o to, komu je to viac jedno [skreslené projekcie]	21 47
2 / Skladba pocitov [za rohom číha smrť]	51 68
3 / Devätnásť percent [bežný determinizmus]	73 94
4 / Okraj, ako ho vidíme zvnútra [pomalé zrušenie budúcnosti a rýchla homogenizácia minulosti]	99 125
5 / Film bol o filme [sila mýtu]	129 145
6 / CTRL + ALT + DELETE [život v superneznáme]	151 187

7 / Tri skutočné následky	191
[vodka na šachovnici]	208
8 / Včerajšie koncepty zajtrajška	211
[dôležitosť vážnosti]	231
9 / Sauropody	235
[dávať ľuďom to, čo chcú, až na to, že to nechcú]	265
10 / Dvojdimenziálna štvrtá dimenzia	269
[hovorcovia]	297
11 / Cítim bolesť všetkých a potom necítim nič	303
[iba to skús a uvidíš, čo sa stane]	331
12 / Koniec desaťročia, koniec desaťročí	337
Podakovanie	367
Zoznam použitej literatúry	371
Register	395

Deväťdesiate roky sa začali 1. januára 1990, až na to, že to, samozrejme, nie je pravda. Desiatročia sú o kultúrnom vnímaní a kultúra nepozná hodinky. Päťdesiate roky dvadsiateho storočia sa začali už v štyridsiatych rokoch. Šesťdesiate roky nastali, keď John Kennedy v roku 1962 vyhlásil, aby sme šli na Mesiac, a skončili sa streľbou na Kentskej štátnej univerzite v máji 1970. Sedemdesiate roky sa zrodili ráno po festivale Altamont v roku 1969 a vypršali počas úvodných titulkov filmu *Americký gigolo*, čo znamená, že šesťdesiate a sedemdesiate roky prebiehali päť mesiacov súčasne. Zdalo sa, že osemdesiate roky sa nikdy neskončia, až kým v novembri 1989 nespadol Berlínsky múr, no to bolo iba začiatkom ich eutanázie (hoci trvalo ďalšie dva roky, kým pacient vydýchol naposledy).

Pri písaní o nedávnej histórii inklinujeme k tvrdeniu, že čokoľvek, čo si o minulosti myslíme, v skutočnosti nemusí byť pravdivé. „Väčšina Američanov vníma sedemdesiate roky ako ničím výnimočné desaťročie,“ píše vo svojej knihe *The Seventies (Sedemdesiate roky)* historik Bruce J. Schulman. „Zda-

nie, ktoré už azda nemôže viac klamať.“ V úvodnej vete knihy *The Fifties (Päťdesiate roky)* novinár David Halberstam poznamenal, že v porovnaní so šesťdesiatymi rokmi, ktoré boli pohyblivými obrázkami v živých farbách, sa toto desaťročie nedá opísať inak než ako séria čiernobielych fotografií. Podľa neho to iba umocňuje ilúziu spomienky na päťdesiate roky ako na niečo „pomalšie, takmer nečinné“. Svet, aký si pamätáme, nie je nikdy rovnaký ako ten, ktorý sa skutočne odohral. Na deväťdesiatych rokoch je komplikované práve to, že základnou ilúziou je samotná spomienka.

Typické vyobrazenie deväťdesiatych rokov v Amerike robí z celej tejto éry milý grungeový animák. Síce nie je dokonalé, no nie je ani šialene nesprávne. Toto desaťročie bolo silne medializované a asertívne sebavedomé, ale nie skreslené a deformované internetom a sociálnymi sieťami. Jeho trajektóriu dokážeme presne odsledovať. Takmer každá významná udalosť sa zaznamenala na videokazetu spolu s tisíckami triviálnych momentov, ktoré neznamenali vôbec nič. Záznam je relatívne úplný. Táto záplava dát však bola v tom období chvíľkovou a nedostupnou. Stále šlo o záležitosť prítomnosti. Po väčšinu desaťročia bol *Seinfeld* najpopulárnejším a najvplyvnejším hraným televíznym seriálom. Zmenil jazyk, posunul cit pre komédiu a takmer každá jeho náhodná epizóda mala viac divákov než finále *Hry o tróny* v roku 2019. Ak ste však zmeškali epizódu *Seinfelda*, mali ste prosto smolu. Museli ste si počkať, až kým ju nebudú vysielat' v repríze nasledujúce leto, keď ste si ju mohli manuálne nahrat' na VHS videokazetu. Ak ste ju zmeškali aj vtedy, zostávalo vám jediné, a to ísť do verejného archívu v Los Angeles alebo na Manhattane a vyžiadať si špeciálnu projekciu na osemmilimetrovej videopáske. Toto obmedzenie však ľudí veľmi netrápilo, pretože prílišný záujem o akýkoľvek televízny seriál nebol bežný. A ak ste sa oň aj zaujímali, predstierali ste, že to tak nie je, pretože to boli deväťdesiate roky. To by ste skôr tvrdili, že žiaden televízor doma nemáte.

Práve toto viac než akákoľvek osoba či udalosť definovalo život v deväťdesiatych rokoch: nepriateľský vzťah k neprimeranému, prílišnému snaženiu sa. Každá generácia si melodramaticky namýšľa, že bude z nejakého dôvodu tou poslednou. Podobné pocity prevládali aj v deväťdesiatych rokoch, hoci menej ako v desaťročí predtým a ani zďaleka nie toľko ako v desaťročiach, ktoré po nich nasledovali. Bolo to azda posledné obdobie v americkej histórii, keď sa osobná a politická angažovanosť ešte vnímala ako dobrovoľná. Mnohé polarizujúce témy, ktoré dominujú v súčasných rozpravách, boli už v hre, no vnímali sa skôr ako experimenty v akademických kruhoch. Z retrospektívneho pohľadu bolo v tom čase pozoruhodne jednoduché byť nažive. Stále existovali jadrové zbrane, ale nechystala sa žiadna jadrová vojna. Internet prichádzal, aj keď neochotne, a neexistoval dôvod veriť, že bude menej než úžasný. Spojené štáty zažívali predĺžené obdobie ekonomického rastu bez zdĺhavých prekážok horúcej či studenej vojny. Vďaka tomu sa dalo sústrediť na vlastnú existenciu, akoby tam zvyšok spoločnosti ani len nebol. Obavy a úzkosti boli síce všadeprítomné, no stávky boli nejasné. Tínedžeri boli údajne posadnutí *angstom* (hnevom spojeným s úzkosťou) a nad vysvetlením príčin sa neustále uvažovalo bez akejkoľvek dostatočnej odpovede. Zdalo sa, že tí, ktorí otázku kládli, sa vlastne o odpoveď ani tak nezaujímali – aspoň nie dovtedy, kým v roku 1999 dvanásť detí nezmasakroval spolužiak na coloradskej strednej škole. Vtedy však bolo už príliš neskoro a otázka nikomu nepripadala taká dôležitá ako samotný problém. Nuž a problém sa v tom momente stal niečím, čo je už teraz považované za normálne.

Nedá sa tvrdiť, že všetkých ľudí žijúcich v jednom období dejín nesporne spájajú rovnaké vlastnosti. Zároveň je náročné zvoliť si desaťročie, ktoré stále fungovalo v monokulturalizme, bez toho, aby sme sa typicky upli na jeho určujúce detaily (keď píšem, že „bolo pozoruhodne jednoduché byť nažive“, narážam iba na tých ľudí, pre ktorých to tak bolo a pre ktorých to tak zvyčajne aj je). Nikdy nič nemôže byť všetkým pre každého. Je

však ťažké zveličiť tento prienik zámerne vytvorenej a vnímanej apatie, ktorá predkreslila karikatúru obdobia, na ktoré akoby sme už zabudli, najmä preto, lebo tí, ktorí ho stvárnili, sa hanbia priznať, že bolo dôležité. Móda osemdesiatych rokov neupadala postupne. Móda osemdesiatych rokov sa zrútila a *zeitgeist* (duch času), ktorý vyzdvihovala, sa takmer okamžite stal okázalým a nevkusným. Ľudia žiaľili za sedemdesiatymi rokmi, ale nie tak, ako ľudia v sedemdesiatych rokoch žiaľili za päťdesiatymi rokmi. Nebola to nostalgia za érou, ktorá bola krajšia. Bola to nostalgia za obdobím, keď ste sa mohli uvoľniť a nestarať sa. V deväťdesiatych rokoch bolo zámerné ničnerobenie právoplatnou možnosťou a špecifická značka „coolovosti“ sa stala dôležitejšia než čokoľvek iné. Kľúčom k tomu, aby bol človek „cool“, bol nezáujem o konvenčný úspech. Deväťdesiate roky neboli obdobím aspirantov. Tým najhorším, čím ste mohli byť, bolo byť zapredancom, a vôbec nie preto, lebo zapredať sa znamenalo získať peniaze. Zapredať sa znamenalo, že ste sa potrebovali stať populárnym, a akákoľvek výslovná túžba po uznaní stačila ako dôkaz, že ste hrozný.

Paradoxom je, že indoktrinácia týchto prístupov mala iba malý vplyv na to, ako sa toto desaťročie nakoniec vyvinulo. Mravy deväťdesiatych rokov sa hlboko udomácnili, ale iba sporadicky dodržiavali. Zvýšil sa počet malých celebrit a rovnako aj hlad verejnosti po správach o ľuďoch. V roku 1992 bola miera nezamestnanosti na vrchole, no neskôr sa znížila. Ekonomika rozkvitla, dokonca viac než počas bohatstvom posadnutej vlády Ronalda Reagana. Deregulácia bankovníctva oslobodila finančnú superštruktúru od ortodoxnej šetrnosti, čo sa najviac prejavilo v roku 1999 po zrušení legislatívy, ktorá oddeľovala komerčné a investičné bankovníctvo. Rozdiely v príjmoch sa zväčšili. Mnoho cieľov, ktoré dnes zaraďujeme k úspechom osemdesiatych rokov, sa skutočne dosiahlo až v deväťdesiatych rokoch. Aj napriek nadbytku historických informácií sa kolektívna spomienka na toto desaťročie často zjednodušuje a minimalizuje a je udávaná skôr plynutím času než tým, čo sa skutočne odohralo.

Napriek tomu je to práve plynutie, ktoré bolo dôležité. *Pocit* z čias a to, čo tento pocit znamenal, oddeľuje deväťdesiate roky od ďalekej minulosti aj od bezprostrednej budúcnosti. Bolo to obdobie rozpoltenosti, ktorú definoval ohromujúci predpoklad, že život, najmä americký život, je mizerný. Tak sa to kedysi hovorilo.

Dnes ho tak už nevnímame.

V súčasnosti sa deväťdesiate roky dvadsiateho storočia zdajú ako obdobie, keď sa celý svet zbláznil, ale nie až natoľko, aby sa to nedalo zvládnuť alebo napraviť. Bol to koniec dvadsiateho storočia, ale zároveň koniec čias, keď sme ešte ovládali technológiu my a nie ony nás. Ľudia sa riadili starými pravidlami, aj keď bolo čoraz jasnejšie, že tieto pravidlá majú svoje chyby. Boli to dobré časy, ktoré sa odohrali dávno – hoci nie až tak dávno, ako sa nám môže zdať.

1 / Bitka o to, komu je to viac jedno

Juhoafrického revolucionára Nelsona Mandelu zatkli a uväznili v roku 1962 údajne za navádzanie robotníkov na štrajk a menej závažné porušenie juhoafrických zákonov o cestovaní. Toto je a zároveň nie je pravda, keďže nikto skutočne neverí, že niekoho môžete legitímne odsúdiť na dvadsaťosem rokov väzenia za vydávanie sa za šoféra. Skutočným zločinom, ktorého sa Mandela dopustil, bola viera v beztriednu spoločnosť, ktorú zdôrazňoval aj svojím neúnavným a ostrým odbojom proti juhoafrickému apartheidu – inštitucionalizovanému rasovému útlaku, ktorý vládol v Juhoafrickej republike viac než štyridsať rokov. Rokovania o zrušení apartheidu sa začali na jar 1990, približne tri mesiace po Mandelovom prepustení z väzenia 11. februára. Toto prepustenie vysielali naživo svetové televízie a o dva dni neskôr sa Mandela prihovoril viac než stotisícovému davu divákov na futbalovom štadióne v Johannesburgu. V roku 1993 získal Nobelovu cenu za mier a o rok neskôr sa stal prvým černošským prezidentom Juhoafrickej republiky. V tejto funkcii zotrval nasledujúcich päť rokov. Dodnes túto transformáciu väčšina planéty vníma

ako najdôležitejšiu svetovú udalosť deväťdesiatych rokov. O niečo menej významná však je pre značný počet severoamerických idiotov, ktorí sú si stále istí, že Mandela umrel vo väzení ešte v osemdesiatych rokoch.

Mylné presvedčenie, že Mandela zomrel v osemdesiatych rokoch (naproti decembru 2013, skutočnému dátumu jeho úmrtia), umožnilo zrod celej kategórie konšpiračných teórií, ktorú dnes poznáme ako Mandelov efekt. Prvýkrát ho pomenovala výskumníčka zaoberajúca sa paranormálnymi javmi Fiona Broome v roku 2009. Mandelov efekt je kolektívnym sebaklamom, pri ktorom si veľké skupiny obyvateľstva rovnako nesprávne pamätajú rôzne nesúvisiace skutočnosti. Vo väčšine prípadov sú tieto oklieštené spomienky spojené s prchavosťami popkultúry – presné hláskovanie názvov menej významných konzumných produktov, ikonické dialógy, ktoré sú rovnako známe, ako sú nepresné, popularita detského filmu, v ktorom hral komik Sinbad, ktorý vlastne neexistuje. Najrušivejšie vysvetlenie tohto fenoménu zahŕňa kvantovú mechaniku a možnosť alternatívnych realít. Najracionálnejšie vysvetlenie je, že väčšinu týchto spomienok vyprodukovali ľudia v skorých deväťdesiatych rokoch, teda v období, keď exponenciálne rástla posadnutosť populárnou kultúrou bez pomoci mechanizmov, ktoré by si udalosti automaticky zapamätávali.

Existencia a masová identifikácia fenoménu, akým je Mandelov efekt, sa mohla uskutočniť iba vďaka dobe internetu. Bez internetu by neexistovala univerzálna platforma pre akademické diskusie o takom strelnom koncepte a rovnako by nebol spôsob efektívne a presvedčivo vyvrátiť toľko rôznorodých omylov v spomienkach. Naopak, *obsah* Mandelovho efektu – veci a myšlienky, ktoré si ľudia pamätali zle – je takmer úplne spojený s érou tesne pred tým, než sa internet stal bežným. Bolo náročnejšie dokázať pravdu. Bolo náročnejšie vyvrátiť omyly. Ako spoločnosť sme sa rozhodli ignorovať, že mnoho ľudí z deväťdesiatych rokov, a teda mnoho

moderných ľudí, ktorí sú dnes stále nažive, sa cítilo nesmierne pohodlne, keď nemuseli vedieť nič s istotou. Parafrázovanie uznávaných historických záznamov či spochybňovanie empirických dát sa dnes považuje za ideologické či dokonca neintelektuálne. Až do obdobia neskorých deväťdesiatych rokov to však často bola jediná dostupná možnosť.

Jemné rozdiely medzi životom v dvadsiatych rokoch tohto storočia a v deväťdesiatych rokoch minulého storočia sa iba veľmi ťažko vysvetľujú tým, ktorí nezažili obe tieto obdobia ako dospelí. Je to dokonca oveľa ťažšie než objasniť každodenné rozdiely v živote počas šesťdesiatych a deväťdesiatych rokov. Vo všeobecnosti je nezhoda medzi šesťdesiatymi a deväťdesiatymi rokmi v tom, ako boli veci navrhnuté, vyrobené a zabalené. Tínedžer v šesťdesiatych rokoch by si fyzicky kúpil hudbu na okrúhlejšej polyvinylovej platni, tínedžer v deväťdesiatych rokoch by si ju zase kúpil na okrúhlom polykarbonátovom cédečku. Cena za platňu v roku 1960 bola 3 doláre, čo bolo úmerné sume 13,25 dolára za cédečko v roku 1990. Táto evolúcia sa chápe ľahko, na rozdiel od hlbokého štrukturálneho rozporu medzi spotrebiteľským životom v roku 1990 a tým v roku 2020. Osoba narodená v dvadsiatom prvom storočí by iba ťažko porozumela tomu, prečo by niekto zaplatil 13 a štvrt dolára za dvanásť skladieb, ktoré sa dali prehrať iba na špecifickom elektronickom zariadení, ktoré navyše nemalo žiadne ďalšie využitie. Väčšina všetkých hudobných nahrávok je dnes jednoducho dostupná od všadiaľ a za menej než 10 dolárov mesačne. Pre tých, ktorí na vlastnej koži zažili obe paradigmy, je vysvetlenie, prečo sa to prvé nezdalo ako hlúposť, veľmi jednoduché a zároveň abstraktné: *Pretože tak to vtedy bolo. Jednoducho sa to tak robilo.* Pre tých, ktorí toto obdobie úplne zmeškali, je rozdiel natoľko šialený, že sa im nad ním takmer nehodno zamýšľať. Toto nie je ako rozdiel medzi jazdou autom a na koni. Podobá sa to skôr rozdielu medzi založením ohňa a chúlením sa v tme, až kým ráno nevyjde slnko.

Predstavte si skupinku priateľov za stolom v krčme v roku 1993. Ak by v konverzácii zaznelo meno Nelsona Mandelu, nielenže by nemali žiaden vhodný spôsob, ako zistiť, či je stále nažive, ale nebolo ani len podstatné si niečo také overovať. Ak by to bola bežná konverzácia a nič by od nej nezáviselo, bežná spomienka na to, kto čo počul, úplne postačovala. Ak bola väčšina ľudí pri stole presvedčená, že Mandela zomrel, bola to prípustná, všeobecná zhoda. Ak si dvaja z týchto ľudí mylne spomínali na jeho štátny pohreb, ktorý odvysielali v nočných správach, fúzia ich chybných spomienok sa zhmotnila do spoločnej reality. Kým sa večer skončil, všetci za týmto stolom mohli mať pocit, že v televízii videli rovnakú imaginárnu udalosť. Tento proces kognitívneho posilnenia a psychologickéj konfabulácie je pre fungovanie ľudskej mysle bežný. Falošné spomienky existovali, odkedy si prví ľudia skúšali zapamätať čokoľvek po prvýkrát. Čo odlišuje deväťdesiate roky, je masívne množstvo informácií, ktoré mohli byť potenciálne zle zapamätané, a zároveň neexistencia kybernetického úložiska, kde by tieto informácie mohli byť indexované. Nielenže existovalo viac televíznych staníc než kedykoľvek predtým, ale čistý vysielač čas sa bezprecedentne zvýšil (dlhodobý zvyk televíznych staníc „ukončiť vysielať“ o polnoci alebo o druhej ráno, ktorý zvyčajne sprevádzala zvučka národnej hymny, do konca dekády úplne vymizol). Väčšina živých záznamov nebola permanentne uchovávaná, ale na rovnaké pásky sa často točilo nanovo, kvôli zníženiu nákladov. (Jedny z mála zachovaných materiálov pochádzajú od ženy z Filadelfie. Marion Stokes si kompulzívne nahrávala a odkladala spravodajské vysielať v rokoch 1979 až 2012. Svoju zbierku 40 000 VHS kaziet nakoniec darovala Spravodajskému archívu Vanderbilt Television.) Deväťdesiate roky boli zlatým vekom metropolitných novín a lesklých časopisov, ale väčšina výtlačkov sa zničila či recyklovala do mesiaca od vydania a nikdy nebola konvertovaná do digitálnej podoby. Bolo to desaťročie, v ktorom ste mohli vidieť úplne všetko, a potom ste už nič z toho nikdy nevideli.

Bežne (a možno aj oprávnene) sa tvrdí, že označenia akejkoľvek z generácií¹ sú hlúpe a takmer vždy nesprávne, ale majú jednu základnú funkciu: dovoľujú ľuďom bez rizika vyjadriť svoje predsudky o veľkej skupine populácie. Nie ste sexista, rasista ani klasista, ak je jediným nepriateľom niečí dátum narodenia. Mladšie generácie opovrhujú staršími generáciami, pretože vytvorili svet, ktorý ony museli nechcane zdediť. Obvinenie, ktoré sa nedá vyvrátiť. Staršie generácie opovrhujú mladšími z rôznych dôvodov, pričom väčšinou je to opakovanou zmesou dvoch: aktualizované verzie seba samých vnímajú buď ako mäksie, alebo ako lenivejšie (prípadne oboje). Takáto kategorizácia je zväčša pravdivá. To je však pozitívne. Je to pokrok. Ak sa spoločnosť zlepšuje, potom skúsenosť s vyrastaním v takejto spoločnosti by mala byť čoraz menej náročná a viac pohodlná. Ak sa vyvíja technológia a rastie efektívnosť, objavujúce sa generácie racionálne očakávajú, že budú pracovať menej. Ak nové deti nie sú mäksie a lenivejšie, niečo sa niekde pokazilo.

Bolo by absurdné tvrdiť, že generácia X bola vrcholom amerického pokroku. Ani keby to bolo niečím podložené, nikto by si nedovolil tvrdiť to, čo by podkopalo všetko, čo generácia X údajne reprezentovala. Podľa takmer každého barometra je to najmenej podstatná demografická vrstva. Jednu poctu jej však

---

¹ Pre transparentnosť sa musím k niečomu priznať, hoci tým iba pomôžem ľuďom, ktorí túto knihu čítajú len preto, aby v nej našli svoju zaujatosť: narodil som sa v roku 1972. Som beloch, heterosexuál, cisrodový muž. Ekonomicky som v deväťdesiatych rokoch patrím k vyššej spodnej vrstve, v roku 1999 do strednej vrstvy a teraz, keď toto píšem, patríam do nižšej hornej vrstvy. Moje skúsenosti z deväťdesiatych rokov sa až komicky zhodovali s medializovanou karikatúrou generácie X, takmer akoby som bol postavou v netflixovskom filme, ktorý sa odohráva v roku 1994, napísal ho však niekto, kto sa narodil v roku 2001 a o minulosti sa naučil iba z videoklipov Primusa. Mám niekoľko fotiek, na ktorých mám na verejnosti šiltovku nasadenú šiltom dozadu, na niektorých v kombinácii so zapínaním svetlom. Vo voľbách v roku 1996 som nevolil, ale na svojom vodnom bongu som mal nalepenú nálepku „Volil som“. Predstava niekoho, kto sa identifikuje ako vlastná „značka“, bola pre mňa dvadsaťpäť rokov tým najodpornejším možným konceptom, aj keď sa môj odpor časom zneutralizoval na úroveň, v ktorej sa mi celý tento koncept už zdá iba neskutočne smiešny. Neprekáža mi, že som demografickým klíšé. Je to jedna z mála vecí v mojom živote, ktorú robím dobre.